

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ।

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.ਜੇ.

ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1965 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 663.

ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ (ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਲੈਂਡ ਪ੍ਰੀਵੈਨਸ਼ਨ ਆਫ ਫਰੈਗਮੈਂਟੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ (ਐੱਲ. 1948)— ਧਾਰਾ 14(2) ਅਤੇ 24— ਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਇਕਸੁਰਤਾ ਸਕੀਮ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਲੋੜੀਂਦਾ ਅਥਾਰਟੀ> ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਪਿਛਾਖੜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ-ਕੀ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਸੰਵਿਧਾਨ (ਸੱਤਰਵੀਂ ਸੋਧ) 'ਐਕਟ (1964) - ਧਾਰਾ 31-ਏ ਵਿੱਚ ਪਰੋਵੀਸੋ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ।— ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ—ਕੀ ਪਿਛਾਂਹ-ਖਿੱਚੂ— ਇਕਸੁਰਤਾ ਦੀ ਸਕੀਮ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ—ਕਦੋਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰ—ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ — ਕੀ ਐਕਵਾਇਰ—ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)— ਧਾਰਾ 226— ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ—ਕੀ ਦੇਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ—ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ—ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਲਾਚਾਂ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ- ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਲਿਖਤ- ਕੀ ਵਿਵੇਕਪੂਰਣ- ਅਨੁਪਾਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ- ਕਿਵੇਂ ਖੋਜਿਆ ਜਾਵੇ-ਪਲੀਡਿੰਗਸ-ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ-ਕੰਧਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ-ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ-ਕੀ ਸੰਭਾਵੀ ਜਾਂ - ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰਵ ਅਨੁਮਾਨ-ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋਵੇ—ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼—“ਨਿਯਮਿਤ ਅਧਿਕਾਰ”—ਦਾ ਅਰਥ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਇਕਸੁਰਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਸਕੀਮ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਡਰਾਫਟ ਸਕੀਮ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਸਾਰੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਲਿਖਤੀ ਅਤੇ ਜੁਬਾਨੀ ਦੋਵੇਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰਜੀਹੀ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਡਰਾਫਟ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ

ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਪੂਰਵ-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ/ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਸਕੀਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ 20(4) ਅਤੇ ਮੁੜ ਵੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਸਕੀਮ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੋਈ ਸੀ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ (ਸੱਤਰਵੀਂ ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1964 ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 31-ਏ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਇਸਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾਖੜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਪਹਿਲੀ, ਨਜ਼ਰੀਏ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾਖੜੀ ਹੋਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਨੁਛੇਦ 31-ਏ ਦੀ ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ "ਜਾਇਦਾਦ" ਦੀ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਿਛਾਖੜੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਲਗਭਗ ਅਟੱਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਰਾਫਟਸਮੈਨ ਨੇ ਅਗਲੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਨੂੰ ਪਿਛਾਖੜੀ ਹੋਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਅਰਥ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸੋਧੀ ਹੋਈ ਨਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਵੀ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਵਿਸ਼ੇ ਸੰਭਾਵੀ ਹੈ ਅਤੇ । ਇਸ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾਖੜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਏਕੀਕਰਨ ਦੀ ਸਕੀਮ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਮੁੜ ਵੰਡ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ, ਸਿਰਫ਼ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ । ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇਹ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਜਾਂ ਸੋਧਣ ਲਈ, ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਸਕੀਮ ਨਾਲ ਬਦਲਣ ਲਈ ਕੁਝ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ , ਆਪਣੇ ਆਪ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, / ਹੈਟ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਕੀਮ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਜੇ ਉਸ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਹਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਰਾਖਵਾਂਕਰਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਧਾਰਕ ਸਮੇਤ ਸਮੁੱਚਾ ਪਿੰਡ ਭਾਈਚਾਰਾ ਬਰਾਬਰ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸਹਿ-ਲਾਭਪਾਤਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ (ਸੱਤਰਵੀਂ ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1964 ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 31-ਏ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ

ਗਏ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਾਜ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਸੰਪੱਤੀ ਤੋਂ ਇਕੱਠੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਆਮਦਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਉਪਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਮੂਲ ਧਾਰਕ ਸਮੇਤ ਪਿੰਡ ਦੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦਾ ਲਾਭ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਿਵੇਕਲੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਨਿਯੋਜਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸਲ ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਵਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਅਨੁਛੇਦ 226 ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਸਵੈ-ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਪਾਬੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਵਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਦੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਅਸਾਧਾਰਣ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਪਾਰਟੀ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੁਕਮ ਆਦਿ ਨੂੰ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਨਾਸਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਚੌਕਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਾਬੰਦੀ ਠੇਸ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ; ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਜਾਂ ਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਅਭਿਆਸ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹੀ ਨਿਯਮ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜਿਹੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਿੱਠੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਜਾਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜਿੰਨੀ ਦੇਰ ਉਹ ਚੁਣਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼, ਉਹਨਾਂ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਬੇਸ਼ਕ, ਸਖਤੀ ਨਾਲ, ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਵਿਵੇਕ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਿੱਠਭੂਮੀ ਵਿੱਚ

ਸਮਝਦਾਰੀ ਅਤੇ ਤਰਕ ਨਾਲ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਤੱਥ ਇਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਿਰਵਿਘਨ ਤਕਨੀਕੀਤਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਠੋਸ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰੇਗੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ (ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਨਿਰਣਾਇਕ ਖੋਜਣਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੈਤਿਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਮਕੈਨੀਕਲ ਉਪਯੋਗ ਦੇ ਉਲਟ ਰਚਨਾਤਮਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੱਜਾਂ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਅਪਵਾਦ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡਰਾਫਟਸਮੈਨ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨਿਆਂਇਕ ਫਾਰਮੂਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੂਰੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰੂਪ ਤੋਂ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗੁੰਮਰਾਹ ਜਾਂ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਕਾਨੂੰਨ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਸੰਭਾਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਜਾਂ ਲੋੜੀਂਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਪਿਛਲਾ ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਇਹ ਨਿਯਮ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਪੱਖ-ਖੇਡਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਨਿਆਂਇਕ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਘਾਟ ਅਤੇ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਘਾਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਪਿਛਲੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦੇ ਹਨ। . ਇਹੀ ਨਿਯਮ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਯੰਤਰਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਸਮੱਸਿਆ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਿਛੋਕੜ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਾਪਦੰਡ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਿਆਂ

ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ (ਭਾਵ, ਇਸ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਨਿਯਤ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ, ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨਾ ਇਨਕੋਏਟ ਰਾਈਟਸ, ਜਾਂ ਕੁਦਰਤ ਵਿਚ ਉਪਚਾਰਕ, ਅਕਸਰ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦਾ ਵੀ ਇਹੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਕਦਮਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੋਈ ਉਲਟ ਇਰਾਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਹਰੇਕ ਕੇਸ , ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਿਯਮ ਅਜਿਹੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸਹਾਇਤਾ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸਹਾਇਕ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ, ਤਾਂ *y ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਉਦੇਸ਼, ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਛੂਹਣ ਵਾਲੇ ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਤ ਅਧਿਕਾਰ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸਹੀ ਅਰਥ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਪੱਕਾ ਸਖ਼ਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਿਧਾਂਤ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਟੱਲ ਸਿੱਟੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯਤ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਮਤਲਬ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਖਾਸ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ , ਬਰਾਬਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਵਿਧਾਨਿਕ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋਵੇਗਾ; ਇਕੁਇਟੀ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਇਸਦੇ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ, ਆਮ ਕਲਿਆਣ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਨੀਤੀ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਵਾਜਬ ਸੀਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ।

226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਿੰਡ ਰੋਪਾਲੋਂ , ਤਹਿਸੀਲ ਸਮਰਾਲਾ , ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਏਕੀਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਵਕੀਲ ਐਮ.ਆਰ.ਸ਼ਰਮਾ

ਜੇਐਨ ਕੋਸ਼ਲ , ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਐਮਆਰ ਅਗਨੀਹੋਤਰੀ , ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ ਕਰੋ

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ , ਦੁਆ , ਜੇ.—ਤਿੰਨ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (1965 ਦਾ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. 663) ਵਿੱਚ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ , ਜਿਸ ਦੇ ਤੱਥ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ: -

ਰੇਪਾਲੋ , ਤਹਿਸੀਲ ਸਮਰਾਲਾ , ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕਰਕੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਡਿਊਟੀ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। 2 ਮਈ, 1961 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੀ ਨਵੀਂ ਇਕਸੁਰਤਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਪਿੰਡ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਲ 1940 ਵਿੱਚ ਸਹਿਕਾਰੀ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਇਕਸਾਰ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼੍ਰੀ. ਗੁਰਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰੀਕਰਨ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ (ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਐਂਡ ਪ੍ਰੀਵੈਨਸ਼ਨ ਆਫ ਫ੍ਰੈਗਮੈਂਟੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ) ਦੀ ਧਾਰਾ 14(2) ਅਧੀਨ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। 3 ਮਈ, 1962 ਤੱਕ, ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਿਵੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14(2) ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਯੋਗ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੀ. ਹਰਚਰਨ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਸੀ.ਐਸ., ਅਫਸਰ ਆਨ ਸਪੈਸ਼ਲ ਡਿਊਟੀ, ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ ਨੇ 11 ਮਈ, 1962 ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇੱਕ ਗਜ਼ਟ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਇਸ ਕਮੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਅਰਥ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। , ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

“ਨਹੀਂ। 57/6228:-- ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ (ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਐਂਡ ਪ੍ਰੀਵੈਨਸ਼ਨ ਆਫ ਫ੍ਰੈਗਮੈਂਟੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1948 ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ , ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਗਜ਼ਟ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 6408-ਡੀਆਈਆਈ ਦੁਆਰਾ ਮੈਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ -60/5011,

ਮਿਤੀ 29 ਜੁਲਾਈ, 1960, ਮੈਂ, ਹਰਚਰਨ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਸੀ.ਐਸ., ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਡਿਊਟੀ ਅਫਸਰ, ਏਕੀਕਰਨ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ, ਇੱਥੇ ਸ੍ਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਬਤੌਰ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਤਹਿਸੀਲਾਂ ਦੇ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, - ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਰੇ ਕਾਰਜ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਫਸਰ, 4 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਤ:-

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, \No. 7702 ਮਿਤੀ 2 ਮਈ, 1961. 27 ਰੁਪਾਲੋ 146 ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਜੇ.

ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਏਕੀਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਕੋਈ ਪਿਛਲਾ-ਪੱਖੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਸਕੀਮ ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਕੋਲ ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਫਸਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਅਸਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹਨ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਨਰਲ ਐਸ. ਸ਼ਿਵ ਦੇਵ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਚੁਣੌਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ 17 ਵੀਂ ਸ਼ੇਖ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਕਿ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਜ਼ਮੀਦਾਰ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵੀਂ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਤੀਜਾ ਆਧਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਏਕੀਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ 1940 ਵਿੱਚ ਇਕਸੁਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਏਕੀਕਰਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਘਟੀਆ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਚੁਣੌਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਕਸੁਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕੁਝ ਪਲਾਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਟੁਕੜੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਇੱਕ ਮੁਢਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪੱਖ 'ਤੇ ਦੇਰੀ ਅਤੇ ਲਾਚਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪਿੰਡ ਦੀ ਇਕਸੁਰਤਾ ਸਕੀਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ, ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਆਫ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੁਆਰਾ 6 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ

20 (3) ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ 10 ਮਾਰਚ, 1965 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਇਕੱਲੇ laches ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਸ੍ਰੀ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਚੈਂਪਰੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬਤੌਰ ਕੰਸਲੀਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਸਤੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ। 1962 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1774. ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਪਗਨਡ ਇਕਸੁਰਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਖੰਡਨ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਹੈ। ਪਿਛਲੀ ਇਕਸੁਰਤਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਰੁਕਾਵਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ- ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ 17 ਵੀਂ ਸ਼ੇਖ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਹ ਉਹ ਨੁਕਤੇ ਹਨ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ।

ਪਹਿਲਾਂ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਲਗਾਤਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜੋ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਅਨੁਛੇਦ 226 ਪ੍ਰੈਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਸਵੈ- ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਪਾਬੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਵਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਦੇ ਅਸਧਾਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਦੇਸ਼, ਆਦਿ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਨਾਸਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਚੌਕਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਾਬੰਦੀ ਠੇਸ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ; ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਜਾਂ ਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਅਭਿਆਸ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਬਨਾਮ ਭਾਈ ਲਾਲ , 1962 ਦੇ CA 362-77, ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਿਵਲ

ਅਦਾਲਤਾਂ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰਵਾਜ਼ਬ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਕੋਈ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਰਿੱਟ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਅਣਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਹਰੇਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛੋਕੜ ਅਤੇ ਸੈਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਰਨਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਤੁਕਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਯੋਗ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਅਯੋਗ ਸਖ਼ਤ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੀ ਗਾਹਕੀ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜਿਹੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿੰਨੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਹ ਚੁਣੇਗਾ। ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੇ ਇਕਸੁਰੀਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ-ਧਾਰਕ ਇਸ ਸਕੀਮ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਸਕੀਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਵੀਂ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਨੇ ਕੁਝ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਇਸਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਅਸਧਾਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਾਰਕ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗਜ਼ੇਦਰਗੜਕਰ ਸੀਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਪੰਜ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਲਈ ਬੇਲਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ. ਨਾਰਾਇਣੀ ਦੇਬੀ ਕਲਿਆਣ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੀਏ ਨੰਬਰ 140 ਆਫ਼ 1964 ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ 22 ਸਤੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, "ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਉੱਚਿਤ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਖਤਿਆਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਨਾਗਰਿਕ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦਾ ਰੁਖ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣਾ ਚਾਹੇਗੀ; ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ

ਵਿੱਚ ਵੀ, ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੁੱਟਮਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਢੁਕਵੇਂ ਹਾਲਾਤ ਹਨ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਅਣਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਲਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਧਿਰ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਈ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਰਿੱਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰੇਗੀ। ਕੋਈ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਉਸ ਧਿਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕਦੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੁੱਟਮਾਰ ਦੀ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਉੱਤੇ ਛੱਡਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਮਝਦਾਰੀ ਅਤੇ ਤਰਕ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। “ਹੁਣੇ ਹੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੇ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਘੇਰਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਟਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇੱਕ ਕੇਸ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ^{3 ਜੈ ਸੀ} ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਿੱਟ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। 28 ਜਨਵਰੀ, 1963 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਐਕਵਾਇਰ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨਾਲ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸ ਨੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਤ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਲਿਜਾਣ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਸੰਪਤੀ ਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ, ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਉਸਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਕਾਰਕ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਥਿਤੀ ਵੀ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਇਹ ਉਸਾਰੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਜਾਂ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਸਮਝ ਕੇ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ

ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਨੁਪਾਤ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੈਤਿਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਦੇ ਮਕੈਨੀਕਲ ਉਪਯੋਗ ਦੇ ਉਲਟ ਰਚਨਾਤਮਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੱਜਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਅਪਵਾਦ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਡਰਾਫਟਮੈਨ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਈ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨਿਆਂਇਕ ਰੂਪ-ਰੇਖਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੂਰੇ ਨਿਰਣੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਵਿਚ ਲਏ ਗਏ ਇਕ ਸਾਵਧਾਨ ਫਾਰਮੂਲੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਸਲ ਅਨੁਪਾਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਅਨੁਸਾਰ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਜਾਂ ਲਾਠੀਆਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ।

ਮੁਸੱਦੀ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (2), ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਹਵਾਲੇ 'ਤੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ:-

“ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਹੈ ਜੋ ਲਾਚਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਅਰਥ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਲਝ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਆਏ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਤੁਕੀ ਹੋਵੇਗੀ।”

ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਦੇਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕੱਲੇ ਲਾਚਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਅਜੀਬ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਇਸ ਰਾਏ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਵਾਲੇ ਵਿਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਪੈਪਸੂ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ (ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਐਂਡ ਪ੍ਰੀਵੈਨਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਫ੍ਰੈਗਮੈਂਟੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ, ਜੋ ਕਿ ਸਭ

ਲਈ ਵਿਹਾਰਕ ਹੈ! ਉਦੇਸ਼, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ, ਪਰ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੀ ਗਾਹਕੀ ਲੈਣ ਲਈ, ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਹਨ, ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਹੱਥ ਵਿਚਲੇ ਕੇਸ ਵਿਚ, ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਛੋਟੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੋਂ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਈ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸਕੀਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਕਦਮ ਵੀ ਹਮਲੇ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ, ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਕੇਰਸ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਮੈਰਿਟ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਪਹਿਲਾ ਨੁਕਤਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਗੁਰਕਿਰਪਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਏਕੀਕਰਨ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਏਕੀਕਰਨ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਏਕੀਕਰਨ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਏਕੀਕਰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋਲ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕੋਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਏਕੀਕਰਨ ਯੋਜਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਈਡਿੰਗ ਉਸ ਦੀ ਅਸਲ ਹੋਲਡਿੰਗ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੌਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕੰਸੋਲੀ ਡੋਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਸਕੀਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਅਸਲ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਦਰੱਖਤ ਕੱਟਣ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਢਾਂਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਖੋਹ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਏਕੀਕਰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ

ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ 'ਤੇ 500/- ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਵੀ ਨੋਟਿਸਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਫਸਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਨਾਖੁਸ਼ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਜੁਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਏਕੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਬੰਧਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ, ਸਪੁਰਦਗੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਏਕੀਕਰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਪਿਛਾਖੜੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ 4, 10 ਤੋਂ 13 ਅਤੇ 15 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਆਕਰਸ਼ਕ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਣਯੋਗ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਇਸ ਇਕੱਲੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਕਜੁੱਟਤਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਧਾਰਾ 14(2) ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਇਕਸੁਰੀਕਰਨ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੀ ਇਕਸੁਰਤਾ ਮਿਤੀ ਲਈ ਸਕੀਮ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਡਰਾਫਟ ਸਕੀਮ ਹੈ। ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ 19 ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਲਈ, ਸਕੀਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਅਤੇ, ਸਕੀਮ ਦੇ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ (ਇਕੱਤਰੀਕਰਨ) ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ — ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸੋਧ ਹੋਈ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ (ਇਕਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ) ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਰਸਾਏ ਡਰਾਫਟ ਸਕੀਮ, ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ, ਲਿਖਤੀ ਜਾਂ ਜ਼ਬਾਨੀ, ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ, ਪੁਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਫਸਰ, ਇਸ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਖੇਤਰ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ (ਏਕੀਕਰਨ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਸਕੀਮ ਸੋਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਏਕੀਕਰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਯੋਜਨਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁੜ ਵੰਡ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਉੱਚ

ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਏਕੀਕਰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਧਿਆਏ ਟੀਵੀ, ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਮੁੜ-ਵਿਭਾਜਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 23, ਏਕੀਕਰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ 4 ਅਤੇ 5 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਵੀ ਇੱਕ ਪਾਸਿੰਗ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਕੀਮ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਅੰਤਮ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਥਾਰਟੀ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਡਰਾਫਟ ਸਕੀਮ ਤਿਆਰ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਿਖਤੀ ਅਤੇ ਜੁਬਾਨੀ ਦੋਵੇਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ। ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਜੀ.ਡੀ. ਖੋਸਲਾ , ਐਜੀ. ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ । ਸੀਜੇ, ਅਤੇ ਬਿਸ਼ਨ ਭਾਗਵਤ ਵਿੱਚ ਨਰਾਇਣ , ਜੇ ਦਿਆਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ (3), ਮਿਤੀ 8 ਅਪ੍ਰੈਲ 1959, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਇੱਕ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ (ਇਕੱਤਰੀਕਰਨ) ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਐਕਟ ਦੀ 21(4) ਰੀਟਰੋਜ਼ ਪੈਕਟਿਵ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਹੋਈ। ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵੱਲ ਵੀ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਬਹਾਦਰ , ਜੇ., ਇਨ ਚੈਂਬਰੀ ਬਸਤੀ ਰਾਮ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, ਆਦਿ, 1962 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1774, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਫਸਰ, ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਕ ਹੋਰ, ਆਪਣੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਚਾਰਜ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿਚ ਨੋਟੀਫਾਈ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੂਆ , ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਗਜ਼ਟ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਜੇ- ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਗਜ਼ਟ, ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ , ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰ ਦਾ ਚਾਰਜ ਸੰਭਾਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਸ ਗੈਰ-ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਚਾਰਜ, 1 ਜੂਨ, 1962

ਨੂੰ ਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ 3 ਅਗਸਤ, 1962 ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਥਿਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੈਰਾ 4, ਸਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਹੈ, ਕਿ “ ਸ਼੍ਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14(2) ਦੇ ਤਹਿਤ 3 ਮਈ, 1962 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 57-ਜੀ/62228 ਰਾਹੀਂ, 4 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਤੋਂ, ਕਨਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ, ਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਨੂੰ ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ” ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ 4 ਨਵੰਬਰ 1961 ਨੂੰ ਕਨਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਸਬੰਧੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਹੀ ਜਾਰੀ ਹੋਇਆ ਸੀ! 3 ਮਈ, 1962 ਤੱਕ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ / ਬਸਿਲ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ (1962 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1774) - ਵਿੱਚ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਲਾਬ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਹਾਇਤਾ ਹੈ। ਭਾਗਵਤ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਦਿਆਲ ਦਾ ਕੇਸ (3) ਵੀ ਲੱਗਦਾ! ਮੇਰੇ ਲਈ ਵੱਖਰਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਆਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਭਾਗਵਤ ਦੀ ਉਸੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਦਿਆਲ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ (4)। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਗਲਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਗਲਤੀ ਦਾ ਸਰੋਤ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਜਨਰਲ ਸਿਵ ਦੇਵ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (1) ਵਜੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, 17 ਮਾਰਚ, 1959 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਸਿਰਫ ਤਿੰਨ। ਭਾਗਵਤ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿਆਲ ਦਾ ਕੇਸ (3)। ਸਮੀਖਿਆ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਉਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਵਿਲੱਖਣ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦਾ ਅਵਾਰਡ ਅੰਤਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਵੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਹੀਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਇੱਕ ਏਕੀਕਰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਡਰਾਫਟ ਸਕੀਮ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਪਿਛਾਖੜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਕਤ ਸਕੀਮ ਦੀ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪੁਖਤਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰਤ ਬੰਦੋਬਸਤ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਧੀਵਤ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਇਹ ਕਿ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ 'ਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਦੁਆਰਾ, ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ, ਮਿਤੀ 8 ਜਨਵਰੀ, 1960, ਬਿਸ਼ਨ ਜੇ-

ਨਾਰਾਇਣ , ਜੇ. ਦੁਆਰਾ, ਇਕ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਇਕੱਲੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ, 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। *ਬਾਮਜੀ* ਵਿੱਚ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (1958 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 828), ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਪਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਬਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਬੋਲਿਆ। ਨਾਰਾਇਣ , ਜੇ., ਨੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ। *ਰਾਮਜੀ* ਵਿਚ ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ, ਇਕਸਾਰਤਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 1957 ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 (1) ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ 17 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ 12 ਅਗਸਤ, 1957 ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਕੀਮ 8 ਨਵੰਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਰਿਕਾਰਡ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਦੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 27 ਨਵੰਬਰ, 1957 ਨੂੰ 12 ਅਗਸਤ, 1957 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਅਧਿਕਾਰ ਧਾਰਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। *ਮੁਨਸ਼ਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ* ਵਿੱਚ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜ, ਆਦਿ (5), ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ ਪੰਚਾਇਤ ਲਈ 160 ਕਨਾਲਾਂ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ; ਪਰ ਇੱਕ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜੱਜ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਨਵੰਬਰ , 1957 ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਕੀਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਤਰਾਜ਼ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਸਕੀਮ ਤਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੁੜ-ਵੰਡ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ 12 ਅਗਸਤ 1958 ਤੱਕ ਯਾਨੀ ਕਰੀਬ ਨੌਂ ਮਹੀਨੇ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਕੀਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਲਜ਼ਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ, ਆਦਿ, ਜੋ ਕਿ ਸਕੀਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਇਹ ਸਕੀਮ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ 'ਇਸ ਕੋਨ ਟੈਕਸਟ ਵਿਚ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ

ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਸਕੀਮ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਕਸੁਰਤਾ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪੰਚਾਇਤ , ਫਾਲਸ਼ੇ , ਸੀਜੇ ਅਤੇ ਗਰੇਵਰ ਲਈ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ 'ਤੇ , - ਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਕਤ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਨੂੰ 1960 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 27 ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਸੇਧ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ; ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰਾਜ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ - ਜਿਸਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ । ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ (1958 ਦਾ ਸੀਡਬਲਯੂ 828) ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੇਲੋੜੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਭਾਗਵਤ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ 'ਤੇ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਸੱਟ ਮਾਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਿਆਲ ਦਾ ਕੇਸ (4)।

ਸ਼੍ਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗੁਰਕਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਬਤੌਰ ਕੰਸਲੀਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ -ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਭਰੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਮ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿੰਡ ਨੂੰ 2 ਮਈ, 1961 ਨੂੰ ਇਕਜੁੱਟ ਕਰਨ ਲਈ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਡਰਾਫਟ ਸਕੀਮ 8 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ 6 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸਕੀਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਧਾਰਾ 20 (4) ਦੇ ਤਹਿਤ 17 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ। ਇਸ ਸਕੀਮ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵੰਡ 21 ਫਰਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਕਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਬਤੌਰ ਕੰਸਲੀਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਨਿਯੁਕਤੀ 11 ਮਈ, 1962 ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਈ, 1962 ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ. ਗੁਰਕਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ-ਕੰਸਲੀਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਮੁੜ ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਨੋਟੀਫਾਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਇਹ ਤੱਥ ਛੁਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਰਿੱਟ-ਪਟੀਸ਼ਨ ਧਾਰਾ 20 (4) ਅਧੀਨ ਸਕੀਮ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਸਕੀਮ ਦੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵੰਡ ਦੇ ਤਿੰਨ

ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਰੁਚੀਆਂ ਅਤੇ ਸਕੀਮ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਡਰਾਫਟ ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵੰਡ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਫਰਵਰੀ, 1962 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੁੜ ਵੰਡ ਦਾ ਤੱਥ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ-ਕੀ ਸਕੀਮ ਦੇ ਤੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ- ਜਨਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਰਾਹਤ ਲਈ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੂਰੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਲੈ ਲਈ ਹੈ। ਮੁੜ-ਵੰਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਹੋਲਡਿੰਗਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ, ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਲ ਹੋਲਡਿੰਗਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸਪੁਰਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਇਹ ਕਾਰਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। *ਸਰਟੀਓਰੀ* ਦੀ ਰਿੱਟ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ , ਮੈਂ ਦੁਹਰਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਉਹਨਾਂ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਖਤੀ ਨਾਲ, ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਵਿਵੇਕ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਤਰਕਸੰਗਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੇ ਨਤੀਜਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਪਿਛੋਕੜ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੀ ਤਕਨੀਕੀਤਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਸਕੋਰ 'ਤੇ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਠੋਸ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 30 ਅਤੇ 30-ਏ ਦੇ ਪਿਛਲਾ ਕਾਰਜ ਦੁਆਰਾ ਪੀੜਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੱਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੱਟ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਕਨੀਕੀ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਫਟ ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਵੰਡ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼੍ਰੀ-ਗੁਰਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪਿਛਾਖੜੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਕੇ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਏਕੀਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਵਿਚ ਅਸਿੱਧੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪਿਛਾਖੜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਫਸਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਜੇ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਚਾਰੀ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਕਿ -

ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਕੰਮ-ਕਾਜ ਨਿਰੋਲ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਪ੍ਰਭਾਵ. ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਢੁਕਵੇਂ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ 17 ਵੀਂ ਸੋਧ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਵੱਲ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੋਧ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (20 ਜੂਨ, 1964 ਨੂੰ ਗਜ਼ਟ ਓਜ਼ ਇੰਡੀਆ) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 31-ਏ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:-

“ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਹ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਰਾਜ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜ਼ਮੀਨ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀਮਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਈ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਢਾਂਚਾ ਉਸ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਢਾਂਚੇ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ, ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇੱਕ ਦਰ 'ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਮੁੱਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਸ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਨੇ ਪਿਛਲੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਬਦਲ ਵੀ ਲਿਆ ਹੈ -ਅਸਟੇਟ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਨਵੀਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਸ ਸਮੀਕਰਨ ਦਾ, ਕਿਸੇ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਹੀ ਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਉਸ ਸਮੀਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਸਥਾਨਕ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ। ਇਸ ਸਮੀਕਰਨ ਦੀ ਬਾਕੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੋਧ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੋ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨੀ ਕਾਰਜਕਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜ਼ਮੀਨ-ਧਾਰਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਦੀ ਹੋਲਡਿੰਗ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਬਜ਼ਾਰ ਮੁੱਲ 'ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸਾਂਝਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਸੋਧ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ ਜੋ ਸਥਾਨਕ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਸਾਂਝੀ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਦੇਸ਼.

ਇਸ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ

ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾ ਉਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ ਵਿਚ ਸਭ ਕੁਝ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾਵਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਵਿਚ ਹੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ , 100 ਵਿੱਖੇ ਜ਼ਮੀਨ ਸਥਾਨਕ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਕੀਮ ਵਿਚ। , ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਇਸੇ ਮਕਸਦ ਲਈ 100 ਵਿੱਖੇ ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਥਨਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਧਰਤੀ ਮਾਤਾ ਹੈ ਆਮ ਪੂਲ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਸਮੇਤ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ , ਪਹਿਲੀ ਸੀਲਿੰਗ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਬਿਆਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਰੋਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਜ਼ਮੀਨ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਆਮ ਦਾਅਵਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਮੇਤ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਲਕਾਂ ਦਾ। , ਪਹਿਲੀ ਛੱਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਰੋਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ , ਜਿਸ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਬਦਾਂ ਵਿਚ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀਮਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਕਥਿਤ ਐਕਵਾਇਰ 'ਤੇ ਨਵੇਂ ਜੋੜੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਰਤ.

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ 17 ਵੀਂ ਸੋਧ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਹਿਲੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਮਾਰਕੀਟ ਰੇਟ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਰੰਗ ਤਹਿਤ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 31-ਏ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ.

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸਟੀਕਤਾ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ

ਕਰਾਂਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗੁੰਮਰਾਹ ਜਾਂ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਇਤਰਾਜ਼, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ, ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯੋਗਤਾਵਾਂ, ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਲੰਬਿਤ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ 17 ਵੀਂ ਸੋਧ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸੋਧ ਆਪਣੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾਖੜੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ 20 ਜੂਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ, ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ, ਨਵੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਦਲੀਲ ਜੇ. ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ 9 ਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ 17 ਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਸੋਧ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ। ਸੋਧ. ਵਕੀਲ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਧੂ ਇੰਦਰਾਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਧਾਰਾ 31-ਏ ਦੀ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਉਲਟ 1955 ਦੇ ਰਾਜਸਥਾਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਨੰ. ਨੇ, ਉਲੰਘਣਾ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਅਯੋਗ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੇਸ਼ਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਨਾਲ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਵੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 31-ਏ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਅਗਲਾ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਪਿਛਾਖੜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪਿਛਾਖੜੀ 'ਚਰਿੱਤਰ' ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਮੇਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਨੇਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਐਕਟ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਭਾਗ III ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਇਕਸਾਰਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਯੋਗਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਧਾਰਾ 31-ਬੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਜੋ ਇਸ ਬੱਚਤ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਈਟਮ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਦਦਗਾਰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 31-ਏ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪਰਿਵਰਤਨ ਇਸਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾਖੜੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ 1955 ਦੇ ਰਾਜਸਥਾਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ III ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਪੁਆਇੰਟ ਵਿਕਸਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕੁਝ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿਚਲਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ "ਜਾਇਦਾਦ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਿਛਾਖੜੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੁਰਦਗੀ ਦੁਬਾਰਾ ਅਸਮਰਥਿਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਨਵਾਂ ਪ੍ਰਵਾਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿਛਾਹ-ਖਿੱਚੂ ਹੋਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਸੰਪੱਤੀ" ਸਮੀਕਰਨ ਦੇ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਅੰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਜੋੜੀ ਗਈ ਵਿਵਸਥਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਜਿਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹੀ ਅਚਨਚੇਤ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਬਚੇ। ਇਸ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਸੇ ਬੰਧਨਯੋਗ ਪੂਰਵ ਜਾਂ ਠੋਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਹੋਣ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ; ਇਹ ਜੋੜਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ , ਐੱਨ.ਐੱਸ. ਬਿੰਦਰਾ ਦੁਆਰਾ, ਬਾਲਾਜੀ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਚੱਕਾ ਗੰਗਾ ਮਾਮਾ ਆਦਿ (6) 'ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ , ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਤਾਬ. ਹੁਣ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਜਾਂ ਵਿਆਖਿਆਤਮਕ ਐਕਟ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਜਾਂ ਵਿਆਖਿਆਤਮਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਨੂੰ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਐਕਟ. ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਅਸਧਾਰਨ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਕੋਈ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਵਿਆਖਿਆਤਮਕ ਵਿਵਸਥਾ ਹੋਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ। ਐਲ.ਬਾਪੂ _ ਅਈਅਰ ਬਨਾਮ ਰੰਗਨਾਇਕੀ (7) ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਰਮਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦਲੀਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਮੁੱਖ ਧਾਰਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸਨੂੰ ਪਿਛਾਖੜੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਆਪਕ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਲਈ ਅਬਦੁਲ ਜੇ. ਬੱਟ ਬਨਾਮ ਜੰਮੂ ਅਤੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਰਾਜ (8) ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੰਨਾ 284 'ਤੇ, ਦਾਸ, ਸੀਜੇ ਦੀ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਟਿੱਪਣੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ:-

“ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਨੂੰ ਸਿਧਾਂਤਕ ਮਾਮਲੇ

ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਵਜੋਂ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸੁਰਤਾ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਉਪਬੰਧ ਹੈ।"

ਸਪੁਰਦਗੀ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇਸ ਨਿਰੀਖਣ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰੀਖਣ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਜਾਂ ਸੰਭਾਵੀ ਸੁਭਾਅ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸੇਧ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਜੀਬ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਕਸੁਰਤਾਪੂਰਣ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਨਿਯਮ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।

ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਫਿਰ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਭਾਵੀ ਹੋਣ ਲਈ, ਫਿਰ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਉਸ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਵਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ (1897 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ X) ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸਿੰਗ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਉਪ ਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੁੱਖ ਨਿਰਭਰਤਾ, ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਰਮਾ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 24 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

24. (1) ਜਿਵੇਂ ਹੀ "ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਲਡਿੰਗਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਲਾਗੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਕੀਮ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਈ ਸਮਝੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਏਕੀਕਰਨ ਦੀ ਸਕੀਮ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਤ - ਅਲਾਟੀਆਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ, ਜਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੁੜ ਵੰਡ ਦੁਆਰਾ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਸਕੀਮ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ), (3) ਅਤੇ (4) ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਜਾਂ 42 ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ।

(2) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ, 1887 (1887 ਦਾ ਐਕਟ XVII) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਮਾਲ ਅਫ਼ਸਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਅਫ਼ਸਰ ਸਮਰੱਥ ਤੰਬੂ ਹੋਵੇਗਾ।)"

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੱਬੀ ਗਈ ਬੇਨਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਕੀਮ ਉਦੋਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਜਾਂ 42 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਪਾਸ ਹੋਣ, ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ, ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫ਼ਸਰ ਦੁਆਰਾ ਸਕੀਮ ਦੀ ਪੂਰਵ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਨਵੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸਕੀਮ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਲਈ ਸਹਾਇਤਾ ਮੰਗੀ ਗਈ ਹੈ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪਟਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਬਨਾਮ ਡਾ. ਜੀ.ਐਚ. ਗ੍ਰਾਂਟ (9), ਅਤੇ ਆਰ.ਐਸ.ਐਸ. ਸੇਠ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਰੂਪ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ (10) ਤੋਂ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਕੀਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਨਵੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਾਵੀਸੇ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਭਾਵੀ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਲੀਲ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਐਕਵਾਇਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਾਮਲਾ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੁੱਖ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 31 ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਦੇ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਸੋਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਨੁਛੇਦ 31(1) ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ, ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਮੇੜ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਕੈਸ਼ਲ ਨੇ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (bb) ਵਿੱਚ "ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇ ਜਾਂ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਰਿਪਗ ਨੈਸੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਮੀਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਪਿੰਡ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਂਝੀ ਲੋੜ, ਸਹੂਲਤ ਜਾਂ ਲਾਭ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਉਦੇਸ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ "ਪਿੰਡ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਲਈ

ਆਮਦਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਪਿੰਡ।" ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 31(1) ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧੀਨ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂਕਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 18 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਰਾਖਵਾਂਕਰਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਡਰਾਫਟ ਸਕੀਮ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ; ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਰਾਖਵੀਂ ਨਾ ਹੋਣ ਜਾਂ ਰਾਖਵੀਂ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਵਕੀਲ ਦੀ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਧਾਰਾ 31 ਦੀ ਉਪ-ਆਰਟੀਕਲ (2) ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਈ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਉਪ-ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।

ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਇਹ ਅਨੁਛੇਦ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਰਟੀਕਲ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆਰਾ, 31(2-ਏ) ਨੂੰ ਵੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕੀ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਜੋ. ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਜਾਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਇੱਕ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰੱਖਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ *ਜੀ. ਨਾਗੇਸ਼ਵਾਰਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਏ. ਪੀ. ਐੱਸ. ਆਰ. ਟੀ. ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ* (11) ਅਤੇ *ਗੁਰੂ ਦੱਤ ਸਰਮਾ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ ਆਦਿ* (12)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਨਾਂ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ, ਵਕੀਲ ਨੇ 17 ਵੀਂ ਸੋਧ ਦੁਆਰਾ ਜੋੜੇ ਗਏ ਅਗਲੇ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਕੇਵਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ, ਆਦਿ

ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ., ਉਸ ਦਰ 'ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਮੁੱਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਹੱਥ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਐਕਵਾਇਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਲਕੀਅਤ ਦਾ ਕੋਈ ਤਬਾਦਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। . ਵਕੀਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਸਾਨੂੰ 1963 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 39 ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਜੋੜੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 23- ਏ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕੋਈ ਸਕੀਮ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਾਂਝੀਆਂ ਜਾਂ ਰਾਖਵੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਧਾਰਾ 2(ਬੀਬੀ) (iv) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਿੰਡ ਦੇ ਉਦੇਸ਼, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਿਯਤ ਕਰੇਗਾ ਹੋਰ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਪਿੰਡ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਪੰਚਾਇਤ , ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਉਚਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੁਝਾਇਆ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 31 ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਐਕਵਾਇਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਰਾਖਵਾਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਪਿੰਡ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ , ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਤੋਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਲਈ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਸੁਬੋਧ ਗੋਪਾਲ ਬੋਸ (13), ਦਵਾਰਕਾਦਾਸ ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸ ਬਨਾਮ ਦ ਸੇਲਾਪੁਰ ਸਪਿਨਿੰਗ ਐਂਡ ਵੇਵਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟੇਡ (14), ਅਤੇ ਸਗੀਰ ਅਹਿਮਦ ਬਨਾਮ ਦ ਸਟੇਟ ਆਫ ਯੂਪੀ, ਆਦਿ (15)। ਵਕੀਲ ਨੇ ਬਾਸੂ ਦੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਛੋਟੇ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1964 ਐਡੀਸ਼ਨ ਤੋਂ ਵੀ ਸਮਰਥਨ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪੰਨਾ 178 ਅਤੇ 179 'ਤੇ ਕੁਝ ਅੰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹਨ।

ਵਕੀਲ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁਲ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਨਿਰਭਰ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। *ਮੁਨਸ਼ਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (5)*, ਪੰਜ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਚ, ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ., ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ ਪਿੰਡ ਪੰਚਾਇਤ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਮਰਥਨ ਦੇਣ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਅੰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਜੱਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਐਕਟ ਨੂੰ 1960 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 27 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸੋਧ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੀ ਜੀ.ਡੀ. ਖੇਸਲਾ, ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਗੋਸਾਈਂ ਅਤੇ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.ਜੇ., ਸਮੇਤ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਆਇਆ। *ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (16)* ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਸੰਸਥਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਧਾਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ "ਰਾਜ" ਸੰਵਿਧਾਨ, ਅਤੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਪਿੰਡ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ; - ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਸੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 31-ਏ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 1960 ਦਾ ਐਕਟ 27, ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ *ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਜੋੜਨ* ਜਾਂ ਖੋਹਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਨੂੰ ਆਰਟੀਕਲ 31-ਏ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਸ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ 1954 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। *ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (17)* ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 3 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ: -

“ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਨੂੰ ਵੀ *ਅੰਤਰ-ਵਿਰੋਧੀ ਕਾਰ* ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਨੂੰ ਵੈਧ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਰੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ

ਇਪਗਨਡ ਐਕਟ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ S. 3 ਦੁਆਰਾ, ਸ਼ਮੀਲਟ ਪਿੰਡ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਦੇਹ ਵਸਤੂਆਂ ਹਨ।"

ਜਗਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (18), ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਐਕਟ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਕੱਲੇ ਬੈਠ ਕੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ ਨੂੰ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਪੰਜ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਸੀ। ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇ.ਕੇ. ਕੋਚੁਨੀ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਮਦਰਾਸ (19) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜੱਜਾਂ ਨੇ 1960 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 27 ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਪ੍ਰੋ. ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਖੇਤੀ ਸੁਧਾਰ ਹੈ। ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (20) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਵੀ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਜਗਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਵੱਲੋਂ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ 17 ਵੀਂ ਸੋਧ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਗਈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ 17 ਵੀਂ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਆਮ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਆਦਿ ਲਈ ਪਿੰਡਾਂ ਦੀਆਂ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇਣ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕੋਚੁਨੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਖਤ ਨਿਯਮ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਲਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਆਮ ਯੋਜਨਾ ਜੇ-ਖੇਤੀ ਸੁਧਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੁਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪੇਂਡੂ ਆਰਥਿਕਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਹਾਇਕ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣੇ ਪੈਣਗੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ ਐਕਵਾਇਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਵਾਨ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਮ੍ਹਾਂ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਹੀ ਧਾਰਨਾ ਜਾਂ ਅਨੁਪਾਤ 'ਤੇ ਅਸਮਰਥਿਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਅੰਤਮ ਹਿੱਸਾ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ:-

“ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਿੰਡ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਭਾਗ III ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ

ਸਾਹਮਣੇ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 31-ਏ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਕਿਰਦਾਰ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇ , ਭਾਵੇਂ - ਸ਼ਮੀਲਾਟ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣਾ। ਦੇਹ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਫਿਰ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 31-ਏ ਵਿੱਚ 17 ਵੀਂ ਸ਼ੇਧ ਦੁਆਰਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਅਗਲਾ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਇਸ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਸੰਭਾਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬਮਿਸ਼ਨ ਲਈ, ਕੇਸਵਨ ' ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ *ਮਾਧਵ ਮੈਨਨ* ਬਨਾਮ *ਬੰਬੇ ਸਟੇਟ*, (21), *ਡੀ.ਕੇ. ਨਾਭਿਰਾਜੀਆ* ਬਨਾਮ *ਮੈਸੂਰ ਰਾਜ*, *ਆਦਿ*, (22), *ਮੈਸ. ਪੰਨਾਲਾਲ ਬਿੰਜਰਾਜ* ਬਨਾਮ *ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ* (23), *ਗੁਰੂ ਦੱਤ ਸ਼ਰਮਾ* ਬਨਾਮ *ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ* (12), ਅਤੇ *ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ* ਬਨਾਮ *ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ* (24)।

ਮੈਂ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਬਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ 17 ਵੀਂ ਸ਼ੇਧ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ , ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੋਰ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਇਸਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾਖੜੀ ਹੋਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਕਾਨੂੰਨ *ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ* ਸੰਭਾਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਪਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਜਾਂ ਲੋੜੀਂਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਪਿਛਲਾ ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵਿਧਾਨਪਾਲਿਕਾ, ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਲੋਕਤੰਤਰੀ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬੋਲੇ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰੇ, ਸਧਾਰਨ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਕਿ ਨਾਗਰਿਕ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ, ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਉਚਿਤ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਚਰਣ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਾਈਮਾ ਜੋਡ ਦਾ ਇਹ ਨਿਯਮ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਖੇਡ ਦੀ ਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਨਿਆਂਇਕ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਘਾਟ ਅਤੇ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਘਾਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ, ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦੇ ਹਨ। ਪਿਛਲੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ. ਜੇ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਯੰਤਰਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਸਮੱਸਿਆ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਲੋੜੀਂਦੇ

ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਿਛੋਕੜ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਾਪਦੰਡ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਕਿ, ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ, ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ, 'ਨਿਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ' ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸਹੀ ਅਰਥ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਠੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਿਧਾਂਤ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਟੱਲ ਸਿੱਟੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵੈਸਟਡ ਰਾਈਟ ਦਾ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਤਲਬ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਖਾਸ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਬਰਾਬਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਵਿਧਾਨਕ ਦਖਲ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋਵੇਗਾ; ਇਕੁਇਟੀ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਇਸਦੇ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ, ਆਮ ਕਲਿਆਣ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਨੀਤੀ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਵਾਜਬ ਸੀਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਇਨਕੋਏਟ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ, ਜਾਂ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਉਪਚਾਰਕ, ਅਕਸਰ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦਾ ਵੀ ਇਹੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਕਦਮ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੋਈ ਉਲਟ ਇਰਾਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਿਯਮ ਅਜਿਹੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸਹਾਇਤਾ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨਿਆਂਇਕ ਖੋਜ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਜੋ ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਹਰੇਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਉਦੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸਹਾਇਕ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇ, ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨਗੇ। ਉਦੇਸ਼, ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਛੂਹਣ ਵਾਲੇ ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। 17 ਵੀਂ ਸ਼ੇਯ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਗਲੇ ਪਰੇਵੀਸੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਪ੍ਰਾਈਮਾ ਜੇਡ, ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾਖੜੀ ਹੋਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਜੇ.

ਪਿਛਾਖੜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ 31-ਏ ਦੀ ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸੇਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸਮੀਕਰਨ "ਜਾਇਦਾਦ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਿਛਾਖੜੀ, ਸਿੱਟਾ ਲਗਭਗ ਅਟੱਲ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਰਾਫਟ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਗਲੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਨੂੰ ਪਿਛਾਂਹ-ਖਿੱਚੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸੇਧੀ ਹੋਈ ਨੈਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਰਾਜਸਥਾਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਨੰ. 1955 ਦੇ ਨਵੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਲਈ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਣ ਲਈ. ਇਸ ਲਈ, ਦੂਜੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾਖੜੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਯੋਜਨਾ ਵਿਚਲੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਛੋਟੇ ਭੂਮੀ-ਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਲੀਲ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰੀ ਸਕੀਮ ਦੇ ਅੰਤਮ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਸਕੀਮ ਕੋਈ ਨਿਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਮੁੜ ਵੰਡ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ. ਦਰਖਾਸਤ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਧਾਰਕਾਂ ਦਾ ਹੱਕ ਇੰਨਚੇਏਟ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਪੁਰਦਗੀ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 23-ਏ ਅਤੇ 24 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 24 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹ ਸਕੀਮ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਹਨ। ਅਲਾਟੀਆਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਵੀਂ ਸਕੀਮ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 21 ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (2), (3) ਅਤੇ (4) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 36 ਜਾਂ 42. ਸੈਕਸ਼ਨ 23-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਸਕੀਮ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਜਾਂ ਰਾਖਵੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 (ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ) bb) (iv) ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ , (ਅ) ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਪਿੰਡ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਜੋ . ਪਿੰਡ ਦੀ ਕੌਮ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੋਧਿਆ ਅਤੇ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਕੀਦ

ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਨਿਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਉਸ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਕੀਮ ਵਿਚਲੇ ਉਪਬੰਧ ਸਿਰਫ਼ ਅਟੁੱਟ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਗੰਭੀਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਪਰਿਵਰਤਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਠੋਸ ਦਲੀਲਾਂ ਪੱਖ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦੋਵੇਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਇਸਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸੰਤੁਲਨ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਮੇਰਾ ਝੁਕਾਅ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ, ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਕਿ ਸਕੀਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਨਿਪਟਾਰਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਿਹਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਵਿਭਾਜਨ ਦੀ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ, ਆਦਿ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਜਾਂ ਸੋਧਣ ਲਈ, ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਸਕੀਮ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਕਿ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਕੀਮ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਹਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੱਥ ਵਿਚਲੇ ਕੇਸ ਵਿਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ 'ਸਕੀਮ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਜਾਂ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਜਾਂ ਸੋਧ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਨਿਰੰਤਰ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕਰਾਂਗਾ। ਉਸ ਅਚਨਚੇਤੀ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਪਹਿਲੂਆਂ ਤੋਂ ਜਾਂਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ/ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵੈਕਿਊਮ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸਲਈ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ 17 ਵੀਂ ਸੋਧ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਅਗਲੇ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਨੂੰ ਜੋੜਦੀ ਹੈ, ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੰਡ ਐਕਵਾਇਰ ਹੈ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 31 (2-ਏ) ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ, ਜਾਂ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਜ-ਮਾਲਕੀਅਤ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸੰਪਤੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰੱਖਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ

ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ, ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਿਰਫ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਹੱਥ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮਾਲਕੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਹੈ ਜੋ ਸਬੰਧਤ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਜਾਂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਨਿਯੰਤਰਣ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਮੰਗ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ 17 ਵੀਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਗਲਾ ਪ੍ਰਵਾਨਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ, ਸਿਰਫ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਮੰਗ ਨੂੰ ਅਛੂਤ ਛੱਡਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ *ਮੁਨਸ਼ਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ* ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ. ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ *ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ*, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਹਵਾਲੇ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 31- ਏ(1) ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਗਲਾ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਸੀਮਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕੰਪੇਨਸ਼ਨ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਕਿਸੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਜਾਂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸੌਂਪੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਟਾਈਟਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਰਾਜ. ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਤੱਤ ਖੋਹ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਿਰਫ ਭੁੱਕੀ ਜਾਂ ਪਰਛਾਵਾਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਨਾਲ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਇਦਾਦ, ਭਾਵੇਂ ਪੰਚਾਇਤ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਮੁੱਚਾ ਪਿੰਡ ਭਾਈਚਾਰਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਅਸਲ ਧਾਰਕ ਬਰਾਬਰ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸਹਿ-ਲਾਭਪਾਤਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦਾ ਲਾਭ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਭਾਈਚਾਰੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਧਾਰਕ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ • ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਜਾਂ, ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ , ਨਿਵੇਕਲੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਨਿਯੋਜਨ ਲਈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸਲ ਜੇ. ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸਾਂਝੇ, X' ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵੀਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਲਾਭ ਮੂਲ ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਇਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ - ਮੰਗ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਆਸਾਨ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਐਕਟ ਦੀ ਆਮ ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਸਕੇਲ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਝੁਕਾਅ ਵਾਲਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਿਵਾਸ , ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ 17 ਵੀਂ ਸੇਧ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 31-ਏ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਰਕਮ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਇਸ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਐਥੇ ਅਤੇ ਐਥੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਚਾਰੀ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਖਰਚੇ ਦੇ। 1965 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ 1207 ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਹਰਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਕੋਲ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੋੜਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 663 ਆਫ 1965 ਦੇ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵੀ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਖਰਚੇ ਦੇ।

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 1182 ਆਫ 1965 ਵਿੱਚ ਮੁਢਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਮੁਖਤਿਆਰ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਮਿਤੀ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1964 ਦੇ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ, ਮਿਤੀ 5 ਮਾਰਚ, 1958, ਜੋ ਕਿ 21 ਜਨਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੈਰਿਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਜੋ ਕਿ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਹੈ ਵਾਪਸੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੋਗਿੰਦਰ ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ , ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਦਾ ਪੁੱਤਰ / (1965 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 182) ਫਪ • b 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1964 ਅਤੇ 5 ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਾਂ, ਇਕ ਹੋਰ 1958 ਵਿੱਚ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਮੌਜੂਦਾ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਲਈ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨ, ਦਰਿਆਓ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ

ਬਨਾਮ ਜੇ- ਰਾਜ ਯੂਪੀ (25) ਅਤੇ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ' ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ।
26)। ਮੁਢਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਵਿਚਾਰਨ ਯੋਗ ਹੈ , ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ
ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੱਖਰੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ
ਵੀ.ਸੀ ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੇਸ਼ਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵੱਖਰੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਫਜ਼ਲ ਅਲੀ, ਜੇ. ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਾ
ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮਾਧਵ ਮੈਨਨ ਬਨਾਮ ਬੰਬੇ ਸਟੇਟ (21) ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰਥਨ ਮੰਗਿਆ
ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਰੂਪ ਦੇਣ ਲਈ ਲੰਬਿਤ ਹੈ, ਇਸ
ਸੋਧ ਦਾ ਲਾਭ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਵਕੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵੀ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ
ਵਿਰੁੱਧ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੀ 1965 ਸਟੈਂਡਰਡ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ
ਅਰਜ਼ੀ ਦਿਓ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ, ਜੋ ਕਿ
ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਗੁਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ
ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1958 ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸਟੈਂਡਰਡ ਕਿਰਾਏ ਤੋਂ
ਵੱਧ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਹਰੇਕ ਸਮਝੌਤੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼
ਸਟੈਂਡਰਡ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਮਕਾਨ
ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਮਿਆਰੀ ਕਿਰਾਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ
ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ
ਮਿਆਰੀ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ
ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ
ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ
ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Atul Kumar